

Odpirale so se mi oči, in želel sem videti več in več. Šel sem na goro razgleda — v šolo — in sem videl mnogo, mnogo, česar dotlej nisem videl. Ali mnogo tega, kar sem videl dotlej, nisem videl več — — — Umaknile so se bajne pravljичne dežele, umaknili so se skrivnostni duhovi gozdov in starih gradov in še dalje, izginile so razpletene gorske vile in je utihnil nevidni pevec — — Kakor da je potegnila mrzla burja preko cvetočih pomladnih dobrav in poljan ter odnesla s seboj vse, vse — v daljne neznane kraje, tu pa se naselila zima in pokrila tla z belim, mrzlim snegom! — — — Mesto tajnih, skrivnostnih duhov so stopile naravne sile. Poznam zdaj druge skrivnosti in moč računov v zakonih narave, v človeški volji in odločnosti in one, speče v človeški duši. Nekdaj sem jokal nad žalobno usodo pravljичnih junakov, danes tožim nad voljo človeško, ki je, dasi tako silna, da ruši in gradi železne zidove, vendar tako slaba. — — —

Zdaj me ne plaši več v Jerajevem ali pri onem znamenju, pa tudi ne v Reki in ne prosim več starega Šimna, da bi me peljal na goro. Pogledal sem dalje, kot sega njeno obzorje. Ne tožim več svojega hrepenjenja sosedovi teti; že zdavnaj spi v tihem grobu. Želim si pa vendarle nazaj onih srečnih dni, ko sem v mladem jutru poslušal tajnoskrivnostno pesem nevidnega pevca, pesem iz strun, napetih iz rosnih žarkov zlate zarje — pesem mladosti! — —

Mladinski novičar.

S počitnic — v večnost. Preteklo leto — tako smo čitali — so na Ruskem spet po krščansko praznovali sveti božič — rojstvo Gospodovo. Sedanja sovjetska vlada je nekaj let sem hotela zadušiti vse, kar je med Rusi krščanskega, pa je izprevidela, da v tem oziru ljudstvo ne pozna ne šale in ne trpi nasilja. Iz Moskve se je razšlo dijaštvo na vse strani na počitnice. Vrnitev je bila pa za nekatere dvakrat žalostna. Sredi januarja so bili po Rusiji silni viharji s snežnim metežem. Neki vlak, ki je bil natrpan dijaštva, je v bližini Moskve trčil ob tovornik, ker se radi obilnega snega ni opazilo znamenje. Polom je bil grozen. Šestnajst dijakov je bilo mrtvih, okrog 100 pa ranjenih. Ali so se ti revčki pač kaj spomnili na popolno kesanje? Komaj, saj je ruska brezverna in brezbožna vlada docela izključila krščanski nauk iz šol. — Kako prav je, če se versko-zatiranih slovanskih bratov na Ruskem spominjamo tudi mi v molitvah, da bi jih vsedobri Bog po hudih preizkušnjah, ki jih tlačijo, privedel v naročje prave Cerkve Kristusove.

Smrt v kinu. V nedeljo, dne 16. jan. letos, je bila predstava v kino-gledišču mesta Montreal v Kanadi. Vsled kratkega stika v parketnih tleh je pa nastal ogenj, ki se je urno razširil po vsej dvorani. Občinstvo je drlo k izhodu. Po galerijah, kjer je bilo — žal — mnogo otrok brez spremstva staršev, je nastala silna gneča. Na stopnicah je bilo mnogo otrok pohojenih. Reševalci so jih sicer metali skozi okna na razpete rjuhe ognjegascev, pa niso mogli vseh ujeti. Do 150 otrok so spravili v bolnišnice, 78 je bilo pa mrtvih. Duhovniki bližnjih cerkva so prihiteli k nesreči, da so delili ponesrečencem zakrament svetega maziljenja. Če bi šli ti mladi ljudje v cerkev k popoldanski pobožnosti mesto v gledišče, ali pa če bi se bili doma pripravljali na šolo, bi ne bili postali žrtve požara.

Modrost v pregovorih domačih in tujih.

Navada.

Navada je železna srajca.
Navada je lahko breme.
Navada je velika moč.
Navada rada popada.
Navada se vrača rada.
Navada vse polajša.
Navada z leti raste.
Navada je druga narava.
Kjer se navada ogreje, tam ostane.
Navada daje dobre delavce.
Navada pravico preprija.
Dobra navada je boljši zakon.
Stara navada je nad pravico.
Stara navada je hujši ko pismo in pečat.
Staro navado lahko upogneš — pa ne zlomiš.

Nova navada staro prežene.
Slabe navade delajo dobre postave.
Slaba navada dela slabo življenje.
Vsak ima svoje navade.

Reki.

Po navadi.
V navadi je.
V navadi imeti.
Navado komu vedeti.

Drobiž.

Hrepenenje po izgubljeni Koroški.

Mladi prijatelji! Ali vam je še znano, da leži onstran Karavank divna slovenska deželica — Slovenski Korotan? In ker je to slovenska dežela, smo rekli Slovenci po razsulu stare avstrijske države: Slovenski Korotan Slovincem! In smo hoteli, da se Slovenski Korotan združi z ostalo Slovenijo. Hoteli smo nedeljeno in svobodno Slovenijo. Hoteli smo, da se uresniči besede pesnika S. Gregorčiča:

Bog živi vse Slovane
pod streho hiše ene!

In res je bil velik del Slovenskega Korotana po razsulu stare Avstrije nekaj časa naš. Pa je prišel nesrečni 10. okto-

ber 1920, in morali smo spet zapustiti naš Slovenski Korotan. Naši koroški bratje pa so še nadalje na milost in nemilost izročeni nemškemu narodu.

Mladi prijatelji! Tudi vi morate vzljubiti naš divni Slovenski Korotan! Da vam vzplamti srce gorke ljubezni do te čudokrasne, a zdaj žalibog tako nesrečne slovenske deželice, vam v naslednjem izpišem nekaj vrstic iz pisem, ki jih je pisala gospodična, rodom primorska Slovenka, pa je bivala pred nesrečnim glasovanjem dalje časa na Koroškem. Iz vsake teh besedi veje globoka žalost in koprneče hrepenenje po izgubljeni Koroški. Učite se, mladi prijatelji, iz teh besedi domovinske ljubezni, zlasti ljubezni do zaslužjenih bratov. Evo vam par odstavkov iz imenovanih pisem:

»Jaz sem spet v J. v službi in sem spet srečna, a ne kakor sem bila na Koroškem. Ni mi mogoče pozabiti ne ondotnih krajev ne ljudi. Kako bo letos s počitnicami, ne vem. Zelo, zelo rada bi prišla zopet na Koroško vsaj za 14 dni.«

»Ne morete si misliti, da je mogoče tako ljubiti, skoraj oboževati kakšen kraj in ljudi, kakor ljubim jaz Koroško in ljudi, v katerih sredi sem se počutila kakor doma. Tako rada sem jih imela in ne morem jih pozabiti.« —

»Spominjam se na one dni z neke vrste pobožnostjo. Vsaka stezica, vsak gozdček, vse one krasne jutranje in večerne zarje se mi zde kot lepe sanje, ki jih človek, žal, ne more več pričakovati.« —

»Pri nas (na Goriškem) je zelo lepo, to uvidevam vsak dan bolj, toda onih temnih gozdčev, zelenih trat, sinjih gor ne morem pozabiti. Mogoče si mislite, da so vse to le besede, a ni tako. Kar naenkrat se včasih spomnim na ono kratko pot čez grič v I. Prav z vsem srcem si zaželim, da bi spet zaklicala brodnika, da bi me prepeljal čez one hitre dravske valove.« —

»Sinoči sem spet sanjala o Koroški. Zjutraj sem mislila, kako rada bi poletela na Koroško in kogar znanih bi prvega srečala, bi mu padla okoli vratu in se mu razjokala na prsih in sama bi ne vedela, ali naj bi bile to solze sreče ali žalosti.«

1. Skrivalica.

A	J			A	N	S
E	E	K	E	K	T	Č
H	J	Z	A	E	A	E
O	E	G	R	C	N	K

Katero resnico povedó te črke? Začni spodaj!

2. Številnica.

1. 2. — 3. 4. 5. 6. 7. — 8. 9. 1. 5. —
 4. 3. 5. — 7. 8. 5. 6. 1. 10. 3. 6. — 3.
 11. 2. 4. 2. — 8. 10. 12. — 13. 14. 9.
 4. 10. 15. 2. — 11. 5. — 10. 3. 6. 2. 1.
 5. — 4. 5. 12. 1. 10. — 11. 5. 13. 2.

Navodilo.

1. 2. 3. 4. 5. 6. } pametna beseda ob
 13. 10. 11. 10. 4. } pravem času
 9. 12. 2. 14. } neodločen človek
 15. 7. 8. 2. } župančičeva pesnitev

Kaj povedo številke gorenje številnice?

3. Črkovnica.

Mrak, žrebe, sled, emir, celica, jata,
 Krek, vrana, grom, stol, kosa, kolo,
 voda, dvom, repa, brat, brest, nos.

Odvzemi vsaki besedi eno črko tako, dá
 pomeni ostanek novo besedo. Odvzete črke
 povedo pregovor.

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom
 10 dni po izidu lista in se objavlja le imena onih rešilcev,
 ki bodo rešili vse zagonetke — v prihodnji številki.

1. Rešitev velikonočne zastave v 8. številci:

Začni pri kvadratu, kjer je pečat in pazi
 na vrste ter število znamenj oz. okraskov pri
 črkah, pa dobiš:

Gospod je vstal. Aleluja.

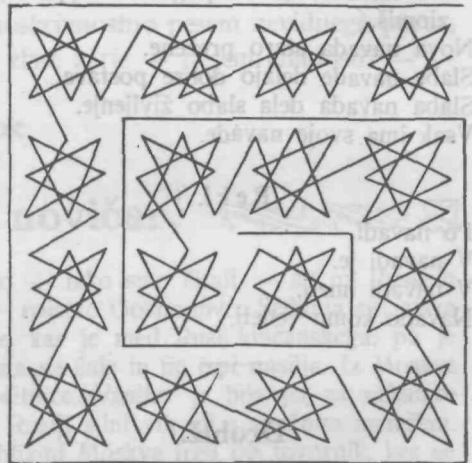
2. Rešitev pravokotnika v 8. številci:

Začni v prvi vrsti na sredi in potem
 vzemi črko na levem vogalu itd. ter istotako
 v drugih vrstah, pa dobiš:

Srce se v prsih mi topi,
 zamaknjeno v nekdanje dni,
 v presrečno dobo cveta —
 o zlata, zlata leta!

3. Rešitev konjička v 8. številci:

Glej sliko!

Z vencem tem ovenčam Slavo!

Zlate zvezde se bleščijo
 jasno z nočnega nebá,
 želje moje k njim kipijo
 iz gorečega srcá:

Slednjo noč med vami plava,
 svetle luči, to oko,
 žar vaš zlati občudava,
 ki tako krasi nebó.

Dol stopite, jasni sviti,
 kar najlepše vas plamti,
 dajte v venec se poviti,
 kot ga svet še videl ni.

Z vencem tem ovijem glavo
 devi, ki sem zanjo vnet,
 z vencem tem ovenčam Slavo,
 njo najlepšo vseh deklet.